

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXVII. Agit de magno amore, que[m] in primis orationis Dominicæ
verbis Dominus nobis oste[n]dit; qua[n]tiq[ue] referat q[uæ] filiæ Dei esse
volu[n]t prosapia[m] sua[m] nihil curare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S. Theresia

Opera

IN VII
166

*Libri p̃ij v-
silitas.*

*Anima in-
terdū lenoci-
m̃is quibus-
dā ad bonū
pellicienda.*

Conducit præterea quàm maximè, librum aliquem bonum ling-
vulari conscriptum legere, etiam tantum ad cogitationem raccollen-
dam, ut illius adminiculo oratio vocalis bene instituat, & animus
paulatim magis & magis assuefaciat, idque suavi quodam lenocinio
leni inductione, ne videlicet ab ea deterreatur. fingite vobis, mat-
iam annos effluxisse, ex quo illa se à sponso suo fuga subduxit, & denu-
denuò ad ædes eius reuertere velit, necesse esse, ut quàm dexterrimè
artificiosissimè ipsam nouerimus tractare & conducere. Eius namque
nos peccatores, quotquot sumus, naturæ & ingenij sumus, & animus
ac cogitationem nostram ita assuefecimus ut libere ruant, quò vult
aut (ut melius dicam) quò iuisse piget, ut miscella anima sui ipsius com-
non sit: adeò ut magno artificio hic opus sit, quò illi denuò ad spon-
domum reuerti, inque ea habitare allubescat: nisi enim sic procedamus,
eamque ita sensim assuefaciamus, nihil omnino efficiemus. Quare
hoc certum & persuasum vobis sit, si vos diligenter & serio ad id
dixi, assuefaciatis, tantum inde vos lucri percepturas, ut, esto vellem,
nere id vobis ipsa non possem. Ergo bono huic præceptori vos pro-
applicate, firmissimo cum proposito addiscendi ea, quæ ipse vobis
cepturus & docturus est: & efficiet Maiestas eius, ut bonæ eualut
discipula; nec ipse vos vniquam deferet, si vos ipsum antè non desin-
Considerate verba, quæ diuino illo ore prodeunt, nam vel è primo ve-
bo statim intelligeris, quo vos amore prosequatur: neque enim exigu-
discipuli aut felicitas, aut voluptas ac solamen, videre se à præceptore
diligere.

CAPIT. XXVII.

AGIT DE MAGNO AMORE, QVEM IN PRIMIS ORATIO-
nis Dominica verbis Dominus nobis ostendit, & quanti referat, ea, quæ
verè Dei esse filia cupiunt, stirpem & prosapiam
suam nihil penitus curare.

*Quantam à
Deo gratiā
recipiamus
in initio Pa-
tris nostri.*

Pater noster qui es in cælis. Domine mi, quàm bene tu Pater talis filij, &
lius tuus talis Patris esse videtur filius: esto proinde in æternam
neditus, an non satis fuisset, magnam hanc gratiam Domine in omni
nis finem reiecisse? Statim atque incipis, manus nostras vnde vnde
donis adimplere, talemque nobis gratiam præstas, bonum sanè ut
intellectum ab ea repleti, quò & voluntatem adeò occuparet, nullum
ut verbum ad te loqui posset. Quàm benè hic, carissimæ, ipsa altissima
perfectissima contemplatio vsu veniret! quam etiam meritò
nima in se ipsam descenderet, ut sic melius supra se ipsam posset
cendere, quò ei sanctus hic filius declararet, quid sit locus ille in
Pater

Patrem suum esse dicit, qui est in caelis. Terram relinquamus, carissimæ: neque enim fas est, talem gratiam, qualis hæc est, ita parui fieri & tam vilem haberi, vt, postquam intellexerimus, quanta illa sit, adhuc in terra hæreamus.

Quomodo, ô fili Dei, & suauissime Domine, simul tam multa in primo verbo donas? nam, præterquam, quod te ita extremè humiliter, vt te nobis in petendo socium, & rei ita miseræ contemptæque fratrem facias; an non in Patris tui nomine nobis das quidquid deum donari potest, cum cupias eum nos in filios accipere? Verbum quippe tuum errare nequit; & illum quodammodo obligas, vt hoc re ipsa adimpleat, quod sane non leue est onus & obligatio. Si enim noster sit Pater, nos ille, quantumlibet magnæ sint & graues iniquitates nostræ, si, ad instar filij prodigi, ad eum reuertamur, ferat necesse est. Debet ipse nobis debita dimittere, in nostris nos afflictionibus & malis consolari, nec non & alimenta suppeditare, sicut talem Patrem facere decet, qui necessariò melior sit oportet, quam quotquot in mundo sunt patres: aliud enim in ipso esse nequit, quam omne bonum perfectum, & post hæc omnia, tandem nos participes & coheredes tecum reddere. Considera, quæso, Domine, tamen si ob amorem quo nos prosequeris, & humilitatem tuam nihil te impedire possit: (es quippe super terram, & eadem vestitus es, cum nostram ipse naturam indueris; ita que vt ad commodum nostrum respectum habeas, ratione moueri videris;) considera, inquam, Patrem tuum in caelis esse: id enim ipse fateris. æquum est ergo, vt honoris illius curam geras, & esto oblatas ipse sis vt nostri causa in honorareris, patrem saltem tuum immunem ab onere præsta, nec tantam illi obligationem pro tam scelerata natione atque ego sum, quæ illi propter hoc tam parum grata existet, inducas. Quæ, ô bone Iesu, liquido ostendisti, vnum quid te cum ipso esse, tuamque voluntatē ipsius & ipsius tuā esse? Quam aperta & manifesta hæc confessio est, Domine! quam res potens est amor quo nos prosequeris! Huc illucque & in omnes te partes versasti, quo cacodæmonem celares, te filium Dei esse; sed, præ magno salutis & boni nostri desiderio, nihil te impedit, quo minus nobis summum hoc & eminentissimum beneficium præstes. Quis alius, Domine, id facere posset, quam tu? Hoc saltem, amantissime Iesu, video te, ceu carissimum & dilectissimum filium, & pro te, & pro nobis locutum esse, & simul habere te potestatem ad faciendum vt in cælo adimpleatur id quod tu in terra loqueris. Benedictus esto in æternum amantissime Domine, qui tam libenter das, vt nulla te causa, à dando impedire aut auocare possit.

Quid vobis ergo videtur, carissimæ filiæ? an non hic bonus magister?

S. Theresia

Opera

IN VII
libris

*Filij paren-
tibus digni
ores patres
suos hodie
agnoscere
nolunt.
In Religione
non habent
surreptus
fistulis & ge-
neris.*

*Poenitentia
inungan-
tur genus,
suum &
familiam
inactantibus.*

gister est? utpote qui, quod nos alliciat, ad addiscendum id quod ipse nobis tradit, tam singulare nobis iam inde a principio beneficium patris. An non ergo æquissimum fore iam vobis videtur, ut, licet verbum hoc Pater, ore proferamus, ipsum tamen intellectu simul comprehendere definamus, ut cor nostrum, tam intensum & immensum amorem intus, præ amore etiam in partes disrumpatur? Quis, obsecro in mundo filius est, qui non scire studeat & allaboret, quis ipsius sit pater, præsertim cogito eum & bonum esse & summæ maiestatis ac potestatis: nam, si talis non esset, equidem non mirarer, quod ut filij ipsius haberi & dici videremur. Ea namque hominum hodie arrogantia est, ut, si pater minimus status sit quàm filius, hic sibi honori ducturus non sit, illum in patrem agnoscere. Hic autem id minimè locum habet: numquam enim perit Deus, huiusmodi ut rerum hac in domo mentio fiat, etenim inferius foret. Verùm illa quæ maior & nobilior est, rariùs patrem nominet, de eo loquatur: omnes quippe debetis esse patres. O Collegium Salutaris nostri Christi, in quo S. Petrus, licet piscator (Domino scilicet ita volente) plus auctoritatis & potestatis habuit, quàm S. Bartholomæus, qui Regis cuiusdam filius erat. Nouerat nimirum Maiestas eius, quid licitum in modo futurum esset, cum vnus meliori è terra conditus dici vellet quàm alius: quod nihil sanè aliud est, quàm contendere & decertare, nullum fratribus, aut potius lateribus in parietem concinnandis aptior illa sit. Quam magna bone Deus, hæc molestia, & crux est! hinc ab huiusmodi contentionibus & contentionibus Dominus tueatur, carissimæ, esto etiam per societatis prolatis. Illius Maiestatem id ita facturam spero. Si quando tale quid aliqua vestrum apparebit, statim omni contentione ei obuiam eam, quæ huiusmodi est, metuatur ne velut ludas inter Apostolos sit, penitentique ei iniungantur, donec intelligat, se ne dignam quidem suam esse vilissimam terram & argillam foret. Bonum habetis patrem, quem bonus vobis assignat: aliam verò patrem nulla hic agnoscat, ut de eo loquatur. Et tales esse studere, carissimæ, dignæ ut esse possitis, quæ cum ipso digne mini, inque brachia illius vos penitus coniciatis. Iam tum noster, vos dummodo bonæ filia sitis, non abiecturum: eoque ergo non omni potest contentione procuret, tam bonum patrem non amittere: Quod hic, bone Deus, multa accurrunt, quibus vos solari & animare possitis, sed ne æquo sim diffusior, vestris illa ingenijs ruminanda relinquo; quantumuis cogitatio vestra euagetur, inter huiusmodi tamen filium huiusmodi Patrem necessariò debet Spiritus sanctus inueniri, qui vestram voluntatem ad amandum accendat, & summo quodam amore vobis lam liget, cum nimirum tam magnum bonum ac commodum ad id minimè sufficiat.